

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost. Stěžovatel se odkazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody dovolacího rekursu. Z ustanovení § 4 c) zák. ze dne 27. listopadu 1896 čís. 218 ř. zák., jehož se stěžovatel dovolává, ovšem nevyplývá, že živnostenský soud jest povolán k rozhodování sporů mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci. To však vyplývá jasně z ustanovení § 1 (1) cit. zák., na něž odkazuje správně rekursní soud. Stěžovatel také přehlíží, že žalován jest v tomto sporu Alois T. starší vlastním jménem a nikoliv jako zákonitý zástupce nezletilého Vladimíra T-a. Jen v tomto případě by byl povolán k rozhodování sporu živnostenský soud.

Čís. 8374.

Odpůrčí nárok.

Postupem pohledávky, určené již exekučním titulem, přechází na postupníka právo k odpůrčí žalobě jen, prokázán-li postup listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou (§ 9 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 12. října 1928, Rv II 92/28.)

Dr. P. postoupil žalobci palmární pohledávku za Annou S-ovou, rozsudkem mu právoplatně přisouzenou. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na Anně S-ové, by byl proti němu prohlášen bezúčinným prodej nemovitostí Annou S-ovou Františku N-ovi. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Z námitek žalovaného jest nejdůležitější námitka nedostatku aktivní legitimace. Podle § 8 odpůrčího zákona ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. jest oprávněn k odporu každý věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelná, z čehož vysvítá, že odporující věřitel musí míti vykonatelný exekuční titul pro pohledávky. Jak ze skutkového přednesu žalobcova zřejmo, měl tento exekuční titul jen Dr. P., nikoli žalobce, jemuž byla postoupena Dr. P-em jen pohledávka, nikoliv však exekuční nárok na vydobytí této pohledávky, neboť žalobce neprokázal způsobem předepsaným v § 9 ex. ř., že exekuční nárok naň přešel. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil. **D ů v o d y:** Připomíná se, že rozsudek prvního soudu neobsahuje zjištění, zamítáje žalobu jen pro nedostatek aktivní legitimace, poněvadž žalobce nepředložil ověřenou listinu o postupu ve smyslu § 9 ex. ř. Názor procesního soudu jest nesprávný. Podle § 8 odpůrčího zákona jest zapotřebí, by věřitel měl vykonatelnou pohledávku, a není mezi stranami sporu o tom, že postupitel Dr. P. takovou pohledávku měl z rozsudku okresního soudu ze dne 15. prosince 1925 a není popřen ani postup na žalobce. Tím je však vyhověno podmínkám § 8 zákona a není zapotřebí, by o postupu byly zřízeny veřejné listiny podle § 9 ex. ř., poněvadž postupem nabyt žalobce také práva k podání odpůrčí

žaloby (§ 1394 obč. zák.). Nicméně nebylo lze žalobě vyhověti z jiných důvodů, pročež bylo odvolání uznáno za neodůvodněné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolacímu soudu bylo se především, než vešel v řešení věci samé, zabývatí námitkou, vznesenou žalovaným již v řízení první stolice, že se žalobci nedostává aktivní legitimace k vedení sporu. Nižší soudy vyřešily otázku namítaného nedostatku aktivní legitimace na straně žalobcově různě, prvý soud odpověděl k ní kladně, odvolací soud neshledal však námitku odůvodněnou. Různost nazírání obou soudů na tuto otázku tkvěla v další otázce, zda s postupem pohledávky určené již v exekučním titulu z osoby, označené v rozsudku, na osobu jinou, přechází na tuto jinou osobu také právo podati odpůřčí žalobu, když se postup nestal, jak je tomu v souzeném případě, zvláštní formou, či zda jest zapotřebí, by se takový postup stal listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou, jak to předpisuje § 9 ex. ř. Přisvědčiti jest prvému soudu, hájícímu názor, že postup takový se musí státi způsobem předepsaným v § 9 ex. ř. Podle § 8 odp. ř. jest k odporu oprávněn každý věřitel, jehož pohledávka jest vykonatelná. Vykonatelnost pohledávky jest tudíž předpokladem pro oprávnění odporujícího věřitele k odporu. Odporujícímu věřiteli náleží, by prokázal, že má vykonatelnou pohledávku za dlužníkem. Tímto důkazem nabývá odporovatel proti odpůrci oprávnění k odpůřčí žalobě. Požadavkem vykonatelnosti pohledávky jest, že jest věřitel s to a může pro svou pohledávku ihned zavést exekuci proti dlužníkovi. Nemůže-li kdo z jakéhokoliv důvodu přistoupiti ještě k nucenému vymáhání pohledávky, nemůže pro tuto pohledávku uplatňovati odpor (Bartsch Pollak str. 1040). V případě, o nějž jde, jest zjištěno, že postupitel Dr. P. měl za dlužnicí Annou S-ovou vykonatelnou pohledávku na základě rozsudku okresního soudu ze dne 15. prosince 1925. Nelze však říci, že i žalobce postupem ujednaným, jak není sporno, ústně mezi ním a Dr. P-em, nabyl vykonatelné pohledávky po rozumu § 8 odp. ř., za dlužnicí. Bylo by tomu tak jen tehdy, kdyby mohl žalobce na základě onoho rozsudku a postupu vésti již exekuci pro postoupenou pohledávku proti dlužnici. Aby tak mohl učiniti, zabráňoval mu však předpis § 9 ex. ř., podle něhož může míti exekuce místo pro jinou osobu, nežli tu, která jest v exekučním titulu označena jako oprávněná, jen, prokáže-li se listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými, že závazek v exekučním titulu určený přešel z osoby v něm pojmenované na osobu, jíž jest exekuce navržena. Vykonatelnost pohledávky žalobcovy proti dlužnici závisela tudíž na průkazu, že postup se stal listinou veřejnou nebo veřejně ověřenou. Že se postup stal takovým způsobem, nebylo žalobcem ani tvrzeno. Není-li pohledávka, nabytá žalobcem, v poměru mezi ním a dlužnicí, a o poměr ten právě jde, vykonatelnou a neměl-li proto žalobce vykonatelného

exekučního titulu pro vydobytí své pohledávky, byla oprávněna výtkou žalovaného, že se žalobci nedostává aktivního oprávnění ke sporu. Músila-li býti žaloba již z toho důvodu zamítnuta, nebylo třeba zabývatí se dovolacími důvody žalobcem uplatňovanými.

Čís. 8375.

Odhad nemovitosti za účelem vyměření dávky z přírůstku hodnoty.

Řešení otázek, zda i várečné právo jest předmětem obecní dávky z přírůstku hodnoty, zda je sluší pokládati za součást nemovitosti podle § 1 (2) dávkového řádu či za příslušenství nemovitosti podle posledního odstavce § 5 řádu, zda jest dávku vyměřiti podle skutečně docílené kupní ceny, či podle obecné hodnoty, a zda při tom třeba přihlížeti k valutárním změnám, nepřísluší soudům, nýbrž samosprávným úřadům.

Obecná cena várečného práva.

(Rozh. ze dne 13. října 1928, R I 542/28.)

Soud první stolice určil odhadní cenu nemovitosti i s právem várečným za účelem vyměření dávky z přírůstku nemovitosti. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekurs opírá se především o námitku, že právovárečné právo spojené s vlastnictvím prodaného domu nemůže býti vůbec předmětem odhadu ve smyslu § 17 (4) pravidel o obecní dávce z přírůstku hodnoty, nejsou příslušenstvím domu. K tomu dlužno odvěti: Jest úkolem soudu, by provedl vyšetření hodnoty nemovitosti v rozsahu navrženém inspektorátem pro zemské dávky. Rozhodovati o tom, které předměty jsou příslušenstvím nemovitosti, nanejvýš rozhodovati o tom, zda právo právovárečné jest součástí příslušenství prodaného domu, nepřísluší soudu, jsouc věcí úřadů správních. Tím, že úřad vyměřující dávku dal hodnotu právovárečného práva spolu s domem určití soudním odhadem, nenastává ještě změna v příslušnosti k rozřešení otázky, která práva a které předměty jsou součástí nemovitosti a které jejím příslušenstvím podle § 5 dávkového řádu. Soud první stolice byl proto povinen, právo várečné spoluodhadnouti, avšak vlastní rozhodnutí o tom, zda právo várečné jest součástí nemovitosti a zda tedy jeho hodnota spolu podléhá povinnosti dávkové, přísluší úřadům správním.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Již rekursní soud vymezil správně předmět soudního rozhodování výsloviv, že jest jeho úkolem určití obecnou cenu zcizené nemovitosti v roz-